

dets resolutioner ikke blev respekteret. Det er det samme, vi har lagt vægt på, altså at Sikkerhedsrådsresolutionerne ikke blev respekteret.

Så ved vi stadig væk ikke, hvordan Sikkerhedsrådet ville have reageret i marts måned, for et eller to lande meddelte, at de ville nedlægge veto, og det betød så, at de seks lande meddelte, at de ikke ville meddele, hvad de ville meddele. Det vil sige, at vi faktisk ikke aner, hvordan det flertal var. Så må man gå tilbage til: Hvor er den sidste beslutning? Og det var 1441. Ingen stillede forslag om at ophæve 1441. Det kunne man jo have gjort. Hvis man som de fire havde den opfattelse, hr. Niels Helveg Petersen siger, er det jo bare at stille et resolutionsforslag om at få ophævet 1441. Det var der ingen der forestillede sig.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil i denne omgang bare spørge udenrigsministeren, om han mener, at resolution 1511 fra Sikkerhedsrådet giver de amerikanske besættelsesstyrker legalt eller juridisk grundlag for at fortsætte besættelsen frem til den 31. december 2005, uanset hvad den regering, som overtager magten her til sommer, måtte mene.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

1511 beskriver klart, hvem der har ansvaret i Irak i dag, der bruges altså udtrykket autoriteten, og det er så den amerikansk ledede koalition.

Det, der er afgørende for os, er, om den irakiske regering, der kan overtage den fulde regeringsmagt fra den 30. juni i år, inviterer os til at blive. Hvis den ikke inviterer os til at blive, vil vi ikke blive der. Det afgørende er altså, om det land, vi skal være i, ønsker vores tilstedeværelse. Så kan man så diskutere alle mulige paragraffer, men vi må ind til benet: Hvis irakerne ønsker vores tilstedeværelse, vil vi gerne være der.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ønsker ikke en diskussion om alle mulige paragraffer. Jeg ønsker bare, at udenrigsministeren svarer på det enkle spørgsmål, der består i, om han mener, at resolution 1511 giver et juridisk grundlag for, at amerikanerne kan opretholde deres besættelse frem til udgangen af 2005 på trods af irakernes ønsker.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der er forhandlinger i gang for øjeblikket i FN's Sikkerhedsråd, og de forhandlinger drejer sig om, hvorvidt man skal lave en ny resolution, som legitimerer, autoriserer en ny regering pr. 1. juli. Disse forhandlinger kører, lad os nu lade dem køre til ende, lad os se, hvad de fører til. Jeg synes, det vil være udmærket, hvis de kommer med en klarificerende resolution.

I forhold til det danske engagement så drejer det sig om, hvorvidt Irak ønsker os. Vi tager dermed ansvar for Iraks demokratiske fremtid, det løber vi ikke fra.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Mit spørgsmål er sådan set også meget enkelt. Vi er jo siden beslutningen om Irakkrigen blevet præsenteret for en masse forskellige informationer. Der er rejst en række ubesvarede spørgsmål, som jeg savner tilbundsående undersøgelser af. Jeg skal høre udenrigsministeren om, hvad udenrigsministerens begrundelse er for, at han ikke kan støtte, at man laver en uvildig, uafhængig undersøgelse af de ubesvarede spørgsmål, som hele diskussionen om Irakkrigen efterlader i Danmark.

Det er jo en kendt sag, at man har store diskussioner i England, i USA, i Australien og i andre lande om de her spørgsmål, men i Danmark har regeringen valgt ikke at gå med til at lave en uvildig og uafhængig undersøgelse.

Det vil jo kunne bringe sagen videre, vi vil kunne komme videre og kunne undgå mytendannelser om, hvad regeringens grundlag var, og hvad det er for informationer, man har fået og videregivet til offentligheden og Folketinget i hele den her meget alvorlige sag, der handler om dansk deltagelse i en krig.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der skal man jo huske på, hvad det er for informationer, vi videregav, som er de væsentlige, som er basis for vores beslutningsforslag. Det, vi bad Folketinget om at tage stilling til, var jo sikkerhedsrådsresolutionerne. De er jo åbne for enhver. At man ikke ville samarbejde, at man havde fået en sidste chance og øjeblikkelig betingelsesløst skulle samarbejde osv., stod jo krystalklart i alle resolutionerne; det behøver man da ingen undersøgelse af.